

BUITEN

8^e JAARGANG N°. 33.

ZATERDAG 15 AUGUSTUS 1914.

Schnabel.

Foto De Vrij.

GENERAAL C. J. SNIJDERS.
OPPERBEVELHEBBER VAN DE NEDERLANDSCHE LAND- EN ZEEMACHT
CHEF VAN DEN GENERALEN STAF.

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

GENERAAL C. J. SNIJDERS. PORTRET	BLZ. 389
DE GEHEIMZINNIGE VIOLIST, DOOR WILLIAM LE QUEUX (33)	„ 390
SCHOENEN VAN ZIJDE . . . (GEDICHT), (NAAR HET DEENSCH VAN JENS PETER JACOBSEN), DOOR Dr. EDW. B. KOSTER	„ 391
LUZERN, DOOR L., GEÏLLUSTREERD	BLZ. 392—396
HET MYSTERIE VAN HET OUDE KASTEEL, DOOR F. BROOKS	BLZ. 394
DE KLOKKETOREN (GEDICHT), DOOR M. COHEN JR.	„ 396
HET LIED VAN DEN ALBATROS, UIT HET RUSSISCH VAN MAXIM GORKI	„ 397
TWEE EIGENSCHAPPEN VAN KATTEN, DOOR G.	„ 397
NEST MET JONGE UILEN IN EEN SCHOORSTEEN. ILLUSTR.	„ 397
ECHINO-CACTUS WILLIAMSII (LEM.) ILLUSTRATIE	„ 397
VAREN MET KANONNEN, DOOR C., GEÏLLUSTREERD	„ 397
TARWE, DOOR BS, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 398—399
OM HET KONINGSSCHAP, DOOR H. E. KUYLMAN	BLZ. 399
IN DAGEN VAN SPANNING. ILLUSTRATIE	„ 399
DE STRIJD BIJ ONZE GRENZEN. ILLUSTRATIES	„ 400

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten.” Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's. Tevens gelieve men achter op de foto's duidelijk aan te geven wat ze voorstellen.

DE GEHEIMZINNIGE VIOLIST

door WILLIAM LE QUEUX.

(33)

(Geautoriseerde vertaling.)

HOOFDSTUK XXVIII.

HET gezicht van het dienstmeisje vertoonde een verschrikte uitdrukking, toen zij een poosje later binnenkwam om te zeggen, dat er beneden in de vestibule twee mannen stonden te wachten. Rosemary, die uit winkelen was geweest, en gelijk met hen was binnengekomen, was al even erg geschrokken toen zij ze zag. Zij kwam nu bij ons.

„Je hebt geen idee wat voor 'n vreeselijke kerels er beneden zijn!” riep ze uit. „Ik hoorde ze naar Cyril vragen! Wat 'n verschrikkelijke menschen ken jij toch, Cyril, en waar komen ze in vredesnaam hier voor? Het konden wel inbrekers zijn, naar hun uiterlijk te oordeelen, of nog erger!”

„Het zijn vroeger ook inbrekers geweest, vertelt Cyril me”, lachte Calvert. „We gaan nu met ze uit. Heb je ook geen zin om mee te gaan?”

Hij wendde zich tot het dienstmeisje, dat op het punt stond de kamer te verlaten.

„Laat de heeren maar hier, Marie”, riep hij haar lachend toe.

„Hier, meneer?” vroeg het meisje verbaasd.

„Ja, en breng meteen twee tumblers”.

„Rosemary stond verstomd. Toen zeide ze:

„Jullie kunnen niet aan jezelf overgelaten worden! Bah, wat een atmosfeer! Ik geloof dat jullie hier den heelen middag hebt zitten rooken!”

En toen maakte ze haastig dat ze wegwam, daar ze zware schreden op de trap hoorde.

Ik legde in korte trekken mijn plan voor aan de beide ruwe klanten. Zij grijnsden, toen ik hen vertelde dat er twee reusachtige inboorlingen waren, doofstommen, die zij op ons verzoek misschien zouden moeten „tot kalmte brengen” — ik achtte dit de beste benaming; had ik gezegd „aanvallen”, dan zouden zij den Nubiërs misschien op de een of andere wijze toetakelen, en iets dergelijks wenschte ik zorgvuldig te vermijden. Wij zouden ons naar het huis begeven, zeide ik, en als ons den toegang geweigerd werd, zouden zij ieder die ons den weg versperde op zij werpen, wet of geen wet, daar wij vast besloten waren in dat huis door te dringen. En zoodra wij binnen waren, moesten zij de deuren snel achter zich sluiten, om de mogelijkheid van inmeniging van buiten af te snijden. En vooral moest alles zoo stil en ordelijk mogelijk gedaan worden: geen geweld of onnoedige vijandelijkheden, en mijn bevelen moesten volgens den letter opgevolgd worden.

„Hoeveel zijn d'r daar wel, baas?” vroeg de geduchtst-uitziende van het nobele tweetal, terwijl hij het puntje van een langen sigaar afbeet, dien ik hem gegeven had. Hoewel hij tamelijk kort van gestalte was, was hij een stevig mannetje, met zware wenkbrauwen, en de armen van een Hercules. Hij zag eruit alsof hij de beide Nubiërs alleen wel baas kon, en zelfs dan nog zou ik medelijden met hen gehad hebben.

„Dat weten we niet”, antwoordde ik. „Waarschijnlijk maar twee, die jullie misschien voor jullie rekening moet nemen”.

Even voor vijven vertrokken wij in een taxi, en nadat wij den chauffeur op een vijftig pas van onze bestemming weggezonden hadden, gingen wij te voet verder naar Gasperini's huis.

De gordijnen van verscheidene vensters, zoowel boven als beneden, waren, zooals ik opmerkte, neergelaten. Ik vestigde hier Calvert's aandacht op, en hij antwoordde dat 's morgens geen der gordijnen neer was geweest.

Grove End Road was bijna verlaten. Wij duwden snel het hek open, en liepen bedwaard op het huis toe. Ik drukte op het elektrische schelleknopje, en evenals tevoren, verscheen het vreemde groene waarschuwingslicht onmiddellijk voor de ruitjes aan weerszijden van de deur.

Toen wachtte ik ademloos de dingen die komen zouden.

HOOFDSTUK XXIX.

DE SONATE DES DOODS.

De groene lichten doofden uit.

Onze opwinding onderdrukkende, wachtten wij, denkend dat de deuren elk oogenblik zouden opengaan, en die sfinx-achtige Nubiërs verschijnen zouden, zooals zij bij vorige gelegenheden ook gedaan hadden. Doch er gebeurde niets.

Wederom drukte ik op het knopje, en een derde maal nog eens, doch met hetzelfde resultaat. Telkens gloorden die zonderlinge groene lichten op. Telkens verdwenen ze als ik mijn vinger van het knopje nam.

Er verlieden zeker vijf minuten terwijl wij daar stonden, en nog steeds bleef de deur gesloten.

Na kort overleg besloten wij den achteringang eens te probeeren, maar ook daar was de deur op slot — want wij probeerden te vergeefs haar open te doen. Ook was daar geen bel of iets dat er op leek. Wel was er een klopper, doch wij vonden het niet raadzaam aan te kloppen, want dat zou Gasperini onmiddellijk op zijn hoede doen zijn.

Dit was zeer teleurstellend. En toen viel het een van mijn gehuurde baliëkluiers in, dat we misschien op de verdieping gelijkvloers wel een raam zouden kunnen open krijgen. Hij gaf zooveel als te kennen, dat het hem verwonderde, dat we niet begonnen waren met een raam, waaruit ik opmaakte dat dit niet zijn eerste poging was om heimelijk een huis binnen te dringen, hoewel dit met mij zeer zeker wel het geval was.

Zijn voorstel bleek zeer goed te zijn, want vlak bij de achterdeur vonden wij, niet een open raam, maar wel een dat niet vastgemaakt was. Voorzichtig zonder gedruisch te maken, schoof hij het zoo hoog mogelijk op.

„Wie gaat t'r 't eerst in?” vroeg hij met een schor gefluister. Plotseling was hij verbazend actief geworden, — zoo ongeveer op de manier van een slaperig renpaard als het op de baan aankomt.

Ik voelde de neiging in me opkomen te zeggen, dat ik wel het laatst zou naar binnen klimmen, maar als aanstoker van dezen inval, moest ik wel antwoorden:

„O, ik zal wel het eerst gaan”.

Daar Calvert van middelbaren leeftijd was, ondervond hij eenige moeilijkheid met het naar binnen klimmen. De mannen volgden hem met merkwaardige vlugheid, en, onmiddellijk knielend, begonnen zij hun schoenen uit te trekken. Hieruit maakte ik op, dat wij er goed aan zouden doen ze eveneens uit te trekken en dit zeide ik Calvert dan ook.

Wij hadden onder het voortloopen overvloed van daglicht in de gang. Voorzichtig gluurden wij in de keuken, de provisiekamer en andere vertrekken achter in het huis. Zij zagen er alle bijzonder gewoon uit en waren alle verlaten.

Mijn mannen schenen zoo bedreven in de kunst van deurkrukken omdraaien en deuren openen zonder gerucht te maken, dat wij dit werkje geheel aan hen overlieten. Tegenover een groote eikenhouten deur, die zij zoo juist geopend hadden, bevond zich een kale, houten trap, en deze slopen we op, terwijl we ons angstvallig aan de kanten hielden, uit vrees dat onze schreden en der planken zouden doen kraken. Een oogenblik later stonden wij op de eerste verdieping, aandachtig luisterend, en nauwelijks durvend ademhalen.

Wij vernamen niets. Het was zoo doodstil, dat het huis onbewoond had kunnen zijn.

Na Calvert en den mannen een teeken te hebben gegeven om te blijven waar zij waren, sloop ik op mijn teenen de gang af, en bukte mij bij iedere deur, die ik voorbijkwam, om te luisteren. Doch in geen enkele kamer kon ik eenig geluid ontdekken.

Hadden Gasperini en zijn slachtoffer, of slachtoffers, zijn inboorlingen of wie dan ook die hij bij zich had, het huis voor onze komst inderhaast verlaten?

Zou mijn inval per slot van rekening een dulle, vergeefsche onderneming blijken te zijn?

Plotseling hield ik den adem in. Ik had iets gehoord — een bijna onhoorbaar geluid.

Ik spitste de ooren. Ah!

Het klonk als een lang-aangehouden zucht. Vanwaar kwam het? Ik had er niet het geringste idee van.

Aan mijn rechter kant was een deur, en aan mijn linker ook een. Waarschijnlijk kwam het geluid dus uit een van deze beide vertrekken. Durfde ik de kruk maar langzaam en voorzichtig om te draaien en behoedzaam naar binnen te gluren! Mijn nieuwsgierigheid was zoo groot, dat ik een geweldigen aandrang voelde het te doen ook, doch mijn moed begaf mij.

Wederom hoorde ik het — precies hetzelfde geluid — een langerekte zucht, die eindigde in een snik. Ditmaal had ik het zeer duidelijk gehoord. Het was alsof het naast me was, en niet uit een der kamers kwam.

Ik keek op naar de zoldering, vervolgens naar den grond, want ik stond nu aan het einde van de gang. Op mijn teenen nog een stap verder loopend, zag ik dat er een verlaten gang naar rechts en links liep.

Plotseling hoorde ik het geluid voor de vierde maal. Het kwam van de plaats waar ik stond, en klaarblijkelijk van onder mijn voeten. Ik keek omlaag. Hier eindigde het carpet. Ik zag dat het niet vastgespijkerd was. Mij bukkende, lichtte ik het kleed op. In de plank eronder bevond zich een koperen ring, op gelijke hoogte met den vloer, alsook een koperen grendel. Na het karpert een paar voet te hebben opgeslagen, kwam ik aan roestige hengsels. Onmiddellijk schoof ik den zwaren grendel terug, haakte mijn vingers in den ring, en trok.

Er ging een deur in de vloer open, en er verscheen een houten trap, van hoogstens een el breedte. De deur was niet zwaar, en even daarna stond zij open, rustende tegen de rol karpert.

Zou ik naar Calvert teruggaan en hem mijn ontdekking mededeelen? Neen, dat zou slechts tijdverlies zijn, en wie kon zeggen welk een verrassing mij niet te wachten stond — wat er ieder oogenblik gebeuren kon?

Op mijn kousen ging ik langzaam de trap af, terwijl ik mij met beide handen stevig vasthield, want de trap was erg steil. Een, twee, drie, vier — ik telde elf treden, voor ik beneden was.

Ik stond nu absoluut in het duister, behalve dan het zwakke licht dat van boven af neerviel. Ik leek wel in een kamer te zijn. Ik zocht in mijn zakken naar lucifers, doch bevond tot mijn grooten spijt, dat ik er geen bij mij had. Met bitterheid dacht ik in die oogenblikken aan het elektrische zaklicht, dat ik thuis had. Had ik iets als dit kunnen voorzien, dan had ik het natuurlijk meegebracht.

Plotseling maakte zich een vreeselijk gevoel van angst van mij meester. Vrees voor wat? Hoewel ik niets zien kon, voelde ik toch zeer duidelijk dat ik daar niet alleen in die donkere ruimte was.

Plotseling klonk er een zacht gekreun uit de duisternis.

Mij plotseling niet meer bekommerend om wat er gebeuren kon, tastte ik met mijn handen vooruit, en ging zoo naar de plaats vanwaar het geluid gekomen was. Voorzichtig sloop ik verder — steeds verder, met mijn armen recht voor mij uit, en uitgespreide vingers. Er raakte mij iets aan, en ik sprong achteruit.

Buiten mijzelf van angst, greep ik blindelings toe. Ik had in mijn greep een menschelijk wezen — een vrouw, want mijn vingers hadden haar haar aangeraakt. Nu greep ik haar armen boven de elbogen beet, en bemerkte dat zij bloot waren. Haar gezicht was nu dicht bij het mijne. Haar heete adem voelde ik op mijn wangen, en ik trachtte haar naar voren, in het licht te trekken.

„O, schei uit! Schei uit!” hijgde zij, bijna aan mijn oor. „O! Ge — ge wort me!”

„Wie ben je?” fluisterde ik heesch. „Toe! Zeg het dan! Vluc!”

Zij antwoordde niet, doch ik kon haar hooren hijgen in de duisternis. O, dat ik nu een lucifer of iets anders had, om licht te maken! Twee, driemaal sprak ik tot haar, doch er volgde geen antwoord meer. Het eenige geluid dat waarneembaar was, was haar moeilijke, zware ademhaling. Vreeselijk opgewonden ging ik naar de trap terug. Ik was op het punt haar weder te bestijgen, om Calvert te waarschuwen, toen ik vlak bij de trap een klein, electrisch knopje bemerkte. Ik drukte erop, en de ruimte werd plotseling verlicht.

Nooit zal ik het gruwzame gezicht vergeten, dat mijn blik ontmoette op dat oogenblik.

Ik zal het niet in al zijn vreeselijke bijzonderheden beschrijven, want het was te gruwzaam! Het was een ruim vertrek; op acht of tien verschillende punten gloorden gekleurde electrische lichtjes aan de wanden, zoodat de zware, stoffige oude gobelins waarmee zij bedekt waren, zichtbaar werden. Het vertrek was gemeubeld, doch op een eigenaardige wijze. Ieder meubelstuk was van zink gemaakt, of tenminste van iets dat er uitzag als zink — tafels, stoelen, krukjes, planken, laden, en een lange rustbank. Nergens was iets overtrokken. Nergens was eenig teeken van comfort, laat staan van luxe. Vooral het voorkomen van de rustbank — onbedekt metaal — deed me bijna steken van pijn in mijn ledematen terwijl ik er naar keek. Nog veel meer dat zich in die kamer bevond — de geheime kamer van dezen kunstenaar in de misdaad — durf ik niet beschrijven, uit vrees dat mijn beschrijving mijn lezers te zeer tegen zou staan.

Ik bevond mij tegenover Louise Joubert. Zeer karig gekleed, met haar rug naar den muur, had zij een lus om haar hals, klaarblijkelijk gemaakt van gevlochten ossenhuid. Het uiteinde was bevestigd aan een ijzeren haak die in de zoldering was geschroefd. Had zij getracht te gaan zitten — er stond een stoel vlak naast haar — of zelfs haar ledematen eenige rust te geven, dan zou zij

zich onvermijdelijk opgehangen hebben. Niet ver van haar liet een groen electrisch lampje zijn spookachtig licht op haar gelaat vallen. Zij zag er afzichtelijk uit.

Terwijl zij mij recht aankeek, scheen ze mij, hoewel zij versuft was, te herkennen, doch zij sprak niet en gaf geen teeken. Terwijl ik naderbij trad, merkte ik op, dat haar vleesch een vreemde, onnatuurlijke tint vertoonde, want op haar gezicht, borst en armen was een vuurroode striem. Op sommige plaatsen was deze beter zichtbaar dan op andere. En voortdurend bewogen zich haar vingers zenuwachtig, alsof zij op de een of andere manier pijn leed.

„Goeie hemel!” riep ik uit, „wie heeft u zoo mishandeld?”

Het geluid van mijn stem scheen haar tot haarzelve te brengen. Zij sprak samenhangend, hoewel gejaagd.

„Ga heen! Ga heen!” fluisterde zij angstig. „Als hij u hier vindt, als hij te weten komt — als — als —”

Zij hield plotseling op, en luisterde ingespannen.

Ik had mijn zakmes uit den zak gehaald en probeerde den riem door te snijden die tot aan de zoldering reikte. Doch het lemmet kraste plotseling. De riem had een metalen kern!

Ik keek om me heen, in de hoop iets te zullen ontdekken waarmee ik haar kon bevrijden. Plotseling greep zij mij bij de hand.

„U kunt me niet redden, meneer Fane — het geeft niet of u het al probeert”, riep zij op wanhopigen toon uit. „Binnen een uur, of misschien nog gauwer, zal ik dood zijn. Zie mijn armen eens — mijn huid! Hij heeft iets in mijn bloed gedaan; hij heeft het er vandaag ingespoten, en ik kan nu niet meer beter worden! Het is onmogelijk — niets ter wereld kan mij redden. O, als u mij maar wilde dooden vóór de pijnen komen. God! ik voel het al aankomen — het bekruipt mij langzaam!”

Ik keek hulpeloos om mij heen, mijn onmacht beseffend, en toch nog hopen haar te redden. Toen zeide zij plotseling weder:

„Dit is zijn laaghartige wraak!” mompelde zij, „zijn duivelsche wraak, omdat ik Rosemary gered heb. Hij heeft me geestelijk gemarteld op manieren, die te vreeselijk zijn om te vertellen,”

en zij keek veelbeteekenend naar de voorwerpen in het vertrek.

„Dit is het einde — o, God! Als ik maar kon sterven, vóór de pijnen beginnen! Als ik maar — luister! Luister!” ging zij gejaagd voort, met korte, snelle ademstooten, terwijl haar vreemde accent nu meer uit kwam, „en ik zal u dingen vertellen die u weten moet voor ik sterf — ik was het die Bondi doodde, hoewel tegen mijn wil; ik was het die Brown hielp Maynard Drew te ontmoeten, opdat hij hem kon berooven. Brown en ik lokten Cuthbert Quain in dit huis, waar Gasperini hem in deze kamer doodde, juist zooals hij mij nu doodt. Het was Gasperini, die die geheimzinnige moorden in Italie bedreef, jaren geleden, en de menschen vergiftigde met een zeldzaam vergif dat maar weinigen kenden”.

„Hoe heet dit gif?” vroeg ik snel.

„Nicotinin”, antwoordde zij, en ik prentte den naam in mijn geheugen.

Zij zweeg en huiverde.

„Mijn God! Het begint — ach, de pijnen komen! Luister! Luister! Meneer Fane!” en zij begon over het geheele lichaam te beven, en haar gelaat vertrok, „hoed u voor Gasperini, want hij is krankzinnig geworden. Het gebeurde na zijn ziekte — die gekleurde fontein in de kamer beneden — vermijd die — ga er in geen geval dicht bij, het doet er niet toe wat hij zegt — en — en — o, mijn lieve kind! — Ik — ik — zou zoo graag willen dat u voor haar zorgde als ik dood ben — u zag haar dien dag in het huis in Castle Street. Zij is bij —” en zij gaf mij naam en adres.

„U kunt gerust zijn wat u dochtertje betreft”, antwoordde ik. „Ik zal er voor zorgen dat zij niet verwaarloosd wordt, en dat ze gelukkig wordt”. Deze verzekering scheen haar zeer te verlichten.

Zij begon er nu vreeselijk uit te zien, en ik verloor geheel mijn zelfbeheersching. Nauwelijks wetend wat ik deed, holde ik naar de trap terug, liep snel de gang af, en bereikte de plaats waar Calvert en de beide mannen mij hadden behooren te wachten.

Zij waren verdwenen!

Het geluid van muziek drong tot mij door. Hoewel op eenigen afstand, scheen het geheele huis vervuld van de muziek van een viool, unheimisch, bedwelmend, en toch, zooals het mij toeleek, met een geheel nieuwen klank er in. Ik wendde mij om, en zag Calvert op mij toe komen. Zijn oogen waren wijdgeopend; hun uitdrukking, zoo onnatuurlijk bij hem, joeg mij schrik aan. „Kom — kom vluc”, fluisterde hij op vreemden toon, terwijl hij mij bij den arm vatte. (Wordt vervolgd).

SCHOENEN VAN ZIJDE . . .

(Naar het Deensch van Jens Peter Jacobsen).

Schoenen van zijde over leest van goud,
Een jonkvrouw is er die van mij houdt,
Een lieflijke jonkvrouw die van mij houdt!
Waar ter wereld ge zoekt van oord tot oord,
Geen als zij zal er zijn.
Als de hemel van 't Zuid en de sneeuw van het Noord
Is zij rein.
Maar vreugde der aarde is in mijn hemel,
En vlammen slaan uit mijn sneeuw.
Geen zomersche roos is rooder,
En zwart zijn haar oogen. . . .

EDWARD B. KOSTER.

GEZICHT VAN DE MUSEGG OP LUZERN EN HET VIERWALDSTÄTTER MEER.
DE BEGROEIDE BERG IN HET MIDDEN IS DE BÜRGENSTOCK. DAARVOOR HET SCHIEREILANDJE „TUBSCHEN“

LUZERN.

STATIG is Luzerns stationsgebouw, een paleis gelijkend met zijn 42 M. hoogen koepel. Goed gezien, zoo'n monumentaal gebouw op te richten op de plaats waar de scharen van alle hoeken der wereld de stad binnenkomen, die ze maken tot wat ze is, middelpunt van vreemdelingenverkeer, metropool van internationaal toerisme, stad van hotel-paleizen en mondain-beweeg.

Dat Luzern zulk een stroom van vreemdelingen tot zich trekt, is niet verwonderlijk; uit alle deelen van het toeristenland bij uitnemendheid, van 't Meer van Constanz en van Zurich, van Bazel en Olten, van Genève en Bern, niet te vergeten ook van Italië langs den St. Gothard lijn, voeren treinen naar de stad, wier ligging zóó schoon is, dat ze zelfs als ze minder gemakkelijk te bereiken ware, op velen haar aantrekkingskracht zou doen gelden.

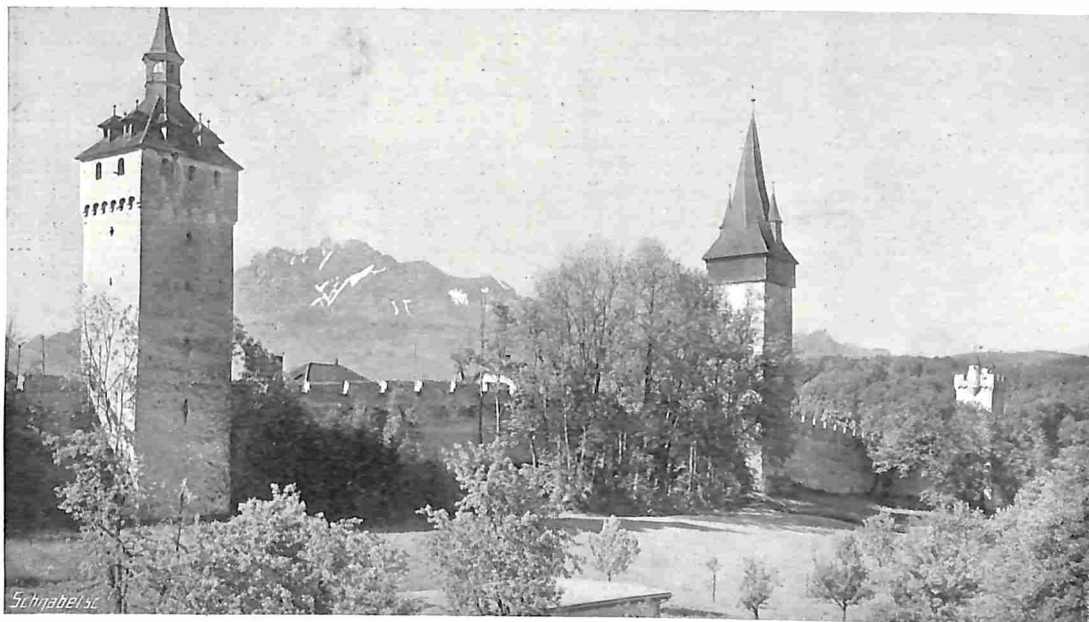
Tot bloei is Luzern, dat thans meer dan 40.000 inwoners telt, eerst gekomen, sinds de liefde voor de schoonheid der natuur bij de menschen is wakker geworden, tijden van vrede een rustig genieten er van mogelijk maakten en natuurlijk vooral, sinds de verbetering der verkeersmiddelen.

Wat niet wegneemt, dat de stad reeds zeer oud is. Oorspronkelijk was er op de plaats, waar de Reuss in het Vierwaldstättermeer vloeit, een klein visschersdorp, dat na de stichting van het klooster St. Leodegar of Ludgers (vandaar de naam Luzern) ongeveer in 735 in bloei toenam en tot een stad groeide, die de handel van het meer in handen nam. Toen de bewoners van de naburige „kantons" Uri, Schwyz, en Unterwalden een statenbond sloten, om zich van het Oostenrijksche juk te verlossen, de

bond, waaruit in den loop der tijden de Zwitsersche republiek is geworden, was Luzern een der eerste, die zich bij hen aansloot en van 1332 af is de geschiedenis der eedgenooten ook die van Luzern, dat steeds vooraan heeft gestaan, waar het goldt de vrijheid van het „einzig Volk von Brüdern" te verdedigen.

De stad ligt op de plaats, waar het riviertje de Reuss zijn snelle wateren in het groene meer stort. De „Groszstadt" aan den rechter- en de „Kleinstadt" aan den linker-oever van de Reuss zijn door zes bruggen verbonden, waarvan de Kapellbrücke en de Spreuer- of Mühlebrücke vooral hoogst merkwaardig zijn. De eerstgenoemde dagteekent van het jaar 1333, is geheel van hout, van een dak voorzien en verbindt in een gebogen lijn de Reussoevers, zooals onze afbeelding op bladz. 395 duidelijk toont. Ze herinnert levendig aan de tijden toen de stad nog geen steenen huis rijk was en in den volksmond bekend stond als „het houten ooievaars-stadje". Onder het dak der brug zijn op hout primitieve voorstellingen geschilderd van de heldendaden der oude Zwitsers en het lijden der kerkpatronen St. Leodegar en St. Mauritius. Bij het midden der Kapellbrücke staat de achthoekige watertoren, eens de schatkamer der stad, nu nog de plaats waar het stedelijk archief bewaard wordt. Vrij verspreid is de meening, dat deze toren in den tijd der Romeinen een vuurtoren is geweest, en men wil den naam der stad dan ook afleiden van „lucerna", de lichtende, zoodat Luzern „de lichtstad" zou moeten beteekenen. Jammer genoeg is dit alles fantaisie; de toren is een deel der versterkingen, waarmee de stad in de eerste helft der 13e eeuw omgeven is.

De dubbelganger der Kapellbrücke, de Spreuerbrücke, is in hoofdzaak gelijk aan de eerste, maar een eeuw jonger.

LUZERN'S OUDE RINGMUUR OP DE MUSEGG MET DRIE DER NEGEN
WACHTTORENS.
OP DEN ACHTERGROND DE PILATUS.

Het kost hem* die te Luzern vertoeft, enige moeite, de merkwaardigheden der stad te gaan bezichtigen. De machtige bergen, het groene meer, zij lokken, lokken zóó, dat men wel eens Luzern zelve vergeet en niet bedenkt, dat ook de stad de bezichtiging overwaard is.

Wij spraken reeds over de oude overdekte bruggen en willen thans nog op eenige andere herinneringen aan oud-Luzern wijzen, op de oude stadsmuur van 1385 aan de noordzijde met zijn negen wachttorens, de Nöllithor, de Mannlithor, de Lugisland, de Hochwachturm, de Zeitturm, de Schinnerturm, de Pulverturm en de Allewindenturm; op de schilderachtige Weinmarkt (afb. op bladz. 396), met een mooie laat-gothische bron uit 1481, gekroond door St. Mauritius met harnas en wapenen; op het oude Raadhuis, gebouwd 1510—1605 met zijn statige toren en zijn gothisch trappenhuis, op menig aardig huis uit de 16e en 17e eeuw in de kronkelende straatjes der oude stad, op de Hofkerk ten slotte, gewijd aan den H. Leodegar, in 735 opgericht en na den

GEZICHT OP LUZERN EN DEN PILATUS.
LINKS HET STATION. IN HET MIDDEN DE SEEBRÜCKE.

brand van 1633 opnieuw verzeen; de slanke torens dateeren van 1504—'25; in het inwendige kan men o.a. schoon beeldhouwde zeventiend'eeuwsche koorstoelen, en een kunstig gesmeerd hoorhek van 1644 bewonderen.

Van de overige bezienswaardigheden zij de hoogst merkwaardige „Gletschergarten” vermeld, een overblijfsel uit den ijstijd, toen de van den St. Gotthard komende Reussgletscher zich ver over het Vierwaldstättermeer uitstrecte. Terwijl het water door de openingen van den gletscher rondcirkelde, bracht het de steenen, die het ijs meegevoerd had, in draaiende beweging; in den loop der jaren vormden de steenen in de er onder liggende rotswand gladde holten, waarin ze bleven liggen, toen de gletscher zich terugtrok. In den „gletschergarten” nu zijn in den rotsachtigen bodem negen holten te zien met de maalsteenen er in; de grootste van die steenen is 8 M. in doorsnede.

En dan iets, waarheen geen bezoeker van Luzern zal verzuimen ten minste eenmaal zijn schreden te richten, de „Leeuw van Luzern”, de stervende leeuw, in 1821 in den wand van een zandsteenrots gehouwen door den beeldhouwer Ahorn uit Konstanz, naar het model van Thorwaldsen, „*Helvetiorum fidei ac virtuti*”, den trouw en de moed der Zwitsersche garde ter eere, waarvan in 1792 bij de verdediging der Tuileriën tegen de woedende volksmassa 26 officieren en 760 soldaten den heldendood stierven. Inschriften onder den zwaarverwonden leeuw, die stervend met zijn klauwen het leliënwapen der Bourbons beschermt, vermelden de namen der dapperen. Het indrukwekkende gedenkteekeken is bekend genoeg en de afbeelding op deze bladzijde maakt een verdere beschrijving overbodig; tot juist begrip van de afmetingen worde hier nog slechts vermeld, dat de lengte van den leeuw 9 M. bedraagt.

Aan den noordelijken oever van het meer loopt de breede Schweizerhof Quai en in zijn verlengde de Quai National. Hier staan de grootste en deftigste hotels en hier wandelt onder de gesnoeide kastanjeboomen het rijk uitgedoschte internationale publiek, dat de zonderlingste grillen der mode aan den lijve vertoont als op de Korso's van weelde-badplaatsen nu eenmaal gebruikelijk is; geen Hollandsche straatjeugd, geen Harderwijksche visscher stoort hier het mondain gedoe, het geflirt en het gecoquetteer, en de reiziger, die in deze streken komt, om van de natuur te genieten, geniet hier — al moet 't niet te lang duren — tevens van merkwaardige wereldsche onnatuur. Heeft men genoeg er van, men wende slechts den blik naar het nabije meer; want hier toont zich niet alleen de mensch in zijn meest geraffineerde weelde, maar de natuur in zijn meest grootsche pracht. Links de Rigigroep met den „Kulm” en de „Vitznauer Stock”, in het midden de beboschte Bürgenstock en de Buochser Horn waarachter bij helder weer de besneeuwde Engelberger Alpen met de Titlis, rechts de Stanserhorn en de Pilatus met zijn duistere rotsachtige toppen, voor de Bürgerstock het lage boomrijke

schiereilandje van Tribtschen, waar Richard Wagner van 1886 tot 1872 woonde en er zijn Meistersinger, Siegfried, Götterdämmerung, Siegfried Idyll maakte en in de onmiddellijke nabijheid langs de oevers der Reuss het oude Luzern, ten deele voor 't oog verborgen door moderne hotel-paleizen.

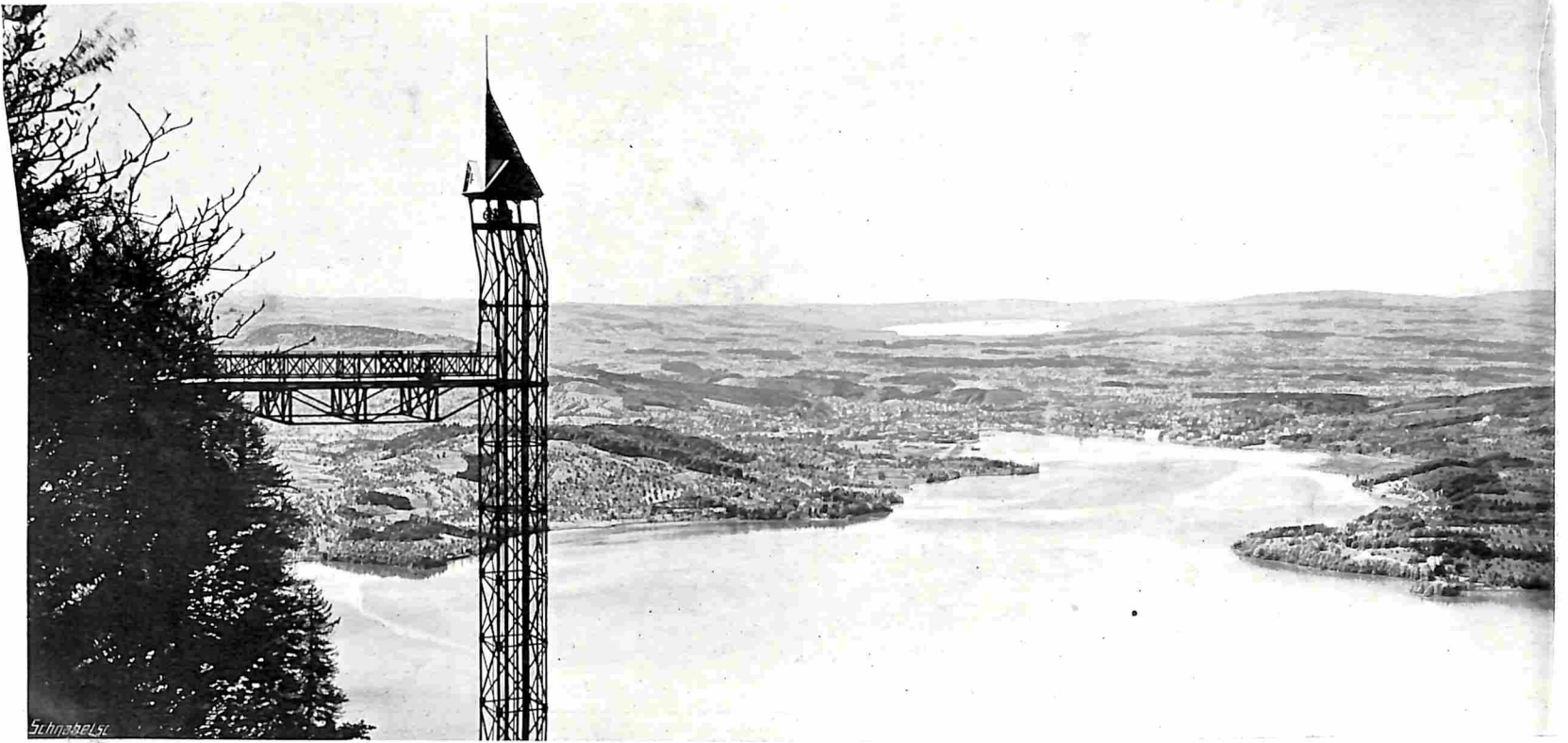
Het uitzicht, dat de „Seebrücke”, de kortste verbinding tusschen Bahnhof Platz en Schweizerhof Quai en de langste en breedste van Luzern's bruggen, naar het noorden biedt, is minder grootsch maar buitengewoon lieflijk. Daar klimmen Luzern's straten, verder-op afzonderlijk staande landhuizen, tegen de heuvelen op, die aan deze zijde de stad omringen, daar rijzen de negen grauwe vestingstorens op de Musegg naar boven, verbonden door de grijze gekanteelde muur.

Het is haast van zelf sprekend, dat de onmiddellijke omgeving der stad een groot aantal aantrekkelijke punten biedt. Mooie uitzichten op stad, meer en bergen heeft men van de Gütsch, een heuvel ten Westen der stad en de 250 M. hoogere, daar achter liggende Sonnenberg, mooier misschien nog van den Dietschenberg, bijgenaamd „Kleine Rigi” aan de tegenoverliggende zijde, ten N. O. van Luzern gelegen. Dat drie „Aussichtspunkte” in de nabijheid van een door toeristen zoo overstroomde stad met „bergbahne” zonder inspanning bereikbaar zijn, is niet verwonderlijk; men heeft het er den vreemdelingen gemakkelijk gemaakt. De tochten verliezen op die wijze wel wat van hun bekoring, het uitzicht dat men boven geniet, blijft echter even schoon en is niet alleen voor jong, doch ook voor oud te genieten.

Zijn we tot nog toe niet bezweken voor de lokstemmen van de bergreuzen met hun bosschen en weiden, voor het verleidelijk gemurmur van de groene golven van het in grillige bochten tusschen de bergen liggende meer, thans willen wij ze niet langer weerstaan. Maar daarover in een volgend nummer. L.

HELVETIORUM FIDEI AC VIRTUTI.
DE LEEUW VAN LUZERN, GEDENKTEEKEN IN DE ROTSEN UITGEHOUWEN TER EERE
DER ZWITSERS, IN 1792 BIJ DE BESTORMING DER TUILERIËN GESNEUVELD

LUZERN, GEZIEN VAN DEN „BÜRGENSTOCK“.

HET MYSTERIE VAN HET OUDE KASTEEL.

GEOFFREY Wanhope volgde zijn gastheer, Lord Randolph Givens, toen deze van tafel opstond om een after-dinner sigaar te gaan rooken.

Den geheelen avond reeds was hem de tegenzin van zijn vriend opgevallen, om in te gaan op een voorstel, dat hij hem gedaan had. Nadat de gasten zich voor het overige van den avond verspreid hadden, volgde hij Givens naar de biljard-zaal.

„Maar je hebt het mij toch eens beloofd, ouwe jongen!” zei hij ten laatste, op een toon, waarin zijn voorstel een verzoek, en vervolgens een bevel werd.

„Heb ik het je beloofd?”

LUZERN. TOEGANG TOT DE KAPELBRÜCKE, AAN DEN RECHTER REUSS-OEVER.

De vriend van Geoffrey Wanhope, lid van het Lagerhuis en Indisch officier, zweeg ongeloofig.

„Zeg”, voegde Wanhope er haastig bij, „in de kamer op het noorden spookt het toch zeker niet werkelijk, natuurlijk; de geheele geschiedenis is al te dwaas”.

„Goed en wel. Maar toen we beiden nog in Oxford studeerden, dacht je er anders over”.

„Dus heb ik je die geschiedenis verteld?”

„Tenminste voor zoover je haar zelf kende. Er was een mysterie. Denk er wel aan, dat je het me beloofd heb. En bovendien heeft mijn langdurig verblijf in Indië mijn belangstelling voor dergelijke dingen slechts aangewakkerd. Ik heb er een warme belangstelling voor.”

„Spoken?” zei Randolph.

Geoffrey lachte.

„En nu ik eenmaal hier ben, zal ik dien smaak bevredigen, of het je aanstaat of niet.”

„Nu het zij zoo. Ik geef me gewonnen”, antwoordde Lord Givens achteloos: „maar je zult er al heel gauw genoeg van krijgen, of je dergelijke dingen serieus opneemt of niet”.

„’t Kan me niet schelen, in elk geval wil ik zien wat er van waar is”.

Randolph was ontstemd, daar hij minder voortvarend was dan vroeger; doch de van aard opgewonden Geoffrey was niet af te slaan. Randolph nam maar weder zijn toevlucht tot zijn stoïcisme. Hij werd zelfs meegaand, en tegen middernacht gaf hij gehoor aan Geoffrey's wensch om het oude portret van den dapperen edelman te mogen zien, die, naar men zeide, in het kasteel sedert 1527 rondspookte.

Aan het uiterste einde der galerij hing het, ruw afgewerkt en klein. Het was niet geschilderd door een der groote meesters van dien tijd, want degen, dien het afbeeldde, was slechts een jongere zoon des huizes. Bovendien was hij te vroeg gestorven om een belangrijk aandeel te nemen in de feudale twisten van dien tijd.

Maar toch, en dit is eigenaardig, zijn moed was zelfs bij het tegenwoordige geslacht nog spreekwoordelijk, het mysterie van den dood, dien hij zelf gezocht had, was een familie-overlevering geworden.

„Het is Roger Randolph”, zei de latere Randolph. En toen voegde hij er met een eigenaardige teederheid van stem bij: „Als jongen reeds fascineerde hij me. In mijn kinderlijke verbeelding leefde ik vrijwel zijn vroeger leven weer over — onstuimig, hartstochtelijk, zonder breidel.”

„Eigenaardig”, zeide Geoffrey, terwijl zijn vriend de kaars dicht bij het van ouderdom zwart geworden doek hield, „ik zou er op kunnen zweren, dat ik hem al eerder gezien heb, en toch—”. Hij keek zijn gastheer aan, en staarde toen weer naar het portret. „Toch ben ik nooit in dit gedeelte van het huis geweest”.

„Het is lange jaren gesloten geweest”, zei Lord Givens. „Wat de kamer op het Noorden betreft, de kamer, die — enfin, waar het spookt — ik moet je vooruit zeggen, dat daar, sedert den dood van mijn vader, niemand meer geslapen heeft. De arme man, hij was het die er mij voor waarschuwde. Hij waarschuwde mij, er terwille van mijn eigen gemoedsrust nooit in te slapen, er zelfs nooit alleen lang in te vertoeven”.

„Dus hij geloofde aan den geest?”

Niettegenstaande die vraag, klonk Geoffrey's stem verre van sceptisch. Zijn verlangen om te onderzoeken wat er waar was van het historische spook, was grooter dan ooit.

Luzern. DE KAPEL-BRUCKE MET WASSERTURM.

„Ja, hij geloofde eraan”, antwoordde Lord Givens, met een lach waarin toch een beetje ontzag doorklonk.

„Nu, ik ook”, zei Geoffrey, „en met je verlof, zal ik hier van nacht slapen”.

* * *

Het was een van die plaatsen, waar de wind altijd schijnt doorheen te blazen, naargeestig, somber, en een unheimischen indruk achterlatend. Het vertrek lag heel achter in het oude complex gebouwen, dat „Hill Castle” heette. Op het Noorden en Oosten bevonden zich hooge ramen.

Toen Geoffrey de deur achter zich sloot, was hij feitelijk reeds onder den indruk van zijn vreemd avontuur.

Er had een houtvuur op den grooten haard gebrand, doch de vlammen flikkerden reeds en waren aan het wegsterven. Voor de hooge ramen hingen roode gordijnen in ruime plooiën af. Toen het licht van den haard nóg duisterder werd, zag en bewonderde Geoffrey de vreemde schoonheid van wigvormige strepen lucht, die boven door de gordijnen zichtbaar werden.

Het was een mooie, hoewel stormachtige nacht.

De wind, die tot nu toe met hevige rukken uit het westen kwam aanbuleren, legde zich even en stak toen met vernieuwde woede weder op. Wanhope had geen slaap. Hij zat daar voor het vuur te peinzen over het verhaal, en analyseerde en beschouwde het van het standpunt, waarmede hij dergelijke dingen in het Oosten had leeren beschouwen. Vele gedachten, Engelschen anders meestal vreemd, doorkruisten zijn brein. Hij was waakzaam, en toch voelde hij zich voldaan.

Het werd koud en de wind schoot met een ruk naar het Noordwesten om. Geoffrey besloot naar bed te gaan. Nadat hij in het reusachtige bed was geklommen, bemerkte hij, dat de lucht bezwangerd was door het stof, en dat de zware rook van het houtvuur als een gordijn boven hem hing, door den tocht nu eens dezen, dan weder genen kant uitdeinend.

Tusschen de sombere gordijnen kon hij nog het licht der sterren zien. De windvlagen werden buiten heviger.

Groote eiken schudden, en de takken van eenige oude olmen, die aan de overzijde van de laan stonden, zwiëpten heen en weer, en waren toen stil. Eerst hartstochtelijk fluisterend, vond het windgerucht even daarna weder luider uiting in de oude boomen, die een honderd voet verder op het groote gazon stonden. Het gieren werd luider en gestadiger.

Men zou gezworen hebben, dat er, waar de oprijlaan langs de boomengroepen omhoog, van tijd tot tijd kreten weerklonken.

Er krasten droge takken met het rythmisch geluid van paardenhoeven, en het dorre loover knerpte als zadelriemen, tenminste, dit vond Geoffrey. Niettegenstaande het feit, dat zijn hoofd koel, en zijn waarnemingsvermogen normaal was, zetelde er diep in hem een gevoel van elementaire poëzie. De felle nachtgeruchten spraken luid tot hem. Hij keek naar de vensters en hun door den

tocht heen en weer bewogen gordijnen. Hij keek naar de nog steeds rondwarende schaduwen, hoewel de vlammen reeds lang gedoofd waren.

Met steeds grooter wordende duidelijkheid hoorde hij in de laan het kleppen van hoeven. Ongetwijfeld werd het veroorzaakt door paarden.

Wanhope kon zich haast niet weerhouden uit het groote bed te springen, doch hij liet zich in de kussens terugvallen. Men had hem gewaarschuwd tegen zinsbegoocheling; hij moest het bed niet verlaten. Glimlachend verheugde hij zich over het vuur der jeugd in zijn toch niet meer zoo jonge ledematen.

Plotseling had hij de vreemde sensatie, dat hij niet meer alleen was en werd hij zich hiervan bewust met een hem anders vreemd zintuig. Zeer langzaam wendde hij het hoofd om. Was dat een mannengestalte, daar in de schemering? Hij tuurde scherp in de richting van deze gedaante.

Hier — in dit bed — naast hem — waarom vormden de zijdeachtige, donzen dekens zulke spookachtige omtrekken?

Een oogenblik lang benam het hem den adem. Niet tot elken op avontuur uit zijnden vreemde kwam de bezoeker zoo spoedig. Hij voelde zich trotsch op deze onderscheiding. Hij wist hoe hij moest oproepen wat hij wilde, hij had vertrouwen in zichzelf, doch dit was de proef op de som. Zijn beleid en takt zouden hem niet in den steek laten. Hij moest moedig zijn, even stoutmoedig als hij in Indië was geweest, en even moedig als toen hij zijn eerste toespraak hield in het Huis der Lords.

Terwijl hij daar kalm lag te kijken, leek het hem alsof de schimmige gedaante opschrikt, en zich met heftig gebaar bewoog. Doch het kon ook de wind geweest zijn, die de hangels, aan de andere zijde van het enorme bed met den reusachtigen hemel, bewoog.

Wanhope's zachte stem beefde van de spanning van het oogenblik. Hij onderdrukte zijn aandoening echter, toen een ongewoon hevige rukwind de laan teisterde.

„Wees niet bang”, zei hij zacht, terwijl de vlag paarden en ruiters naar de hechte muren van het kasteel scheen te wervelen. Het rumoer loste zich op in het kletteren van sporen, zwaarden en ander krijgstuig. Het rythmisch kleppen der hoeven verstierf in de verte.

Tegenstrevend, doch gevangen in de zijden plooiën van het enorme bed, bewoog zich de schim wederom onrustig.

Geoffrey sprak zijn onbekenden metgezel weder toe.

„Ze zullen u niet vinden”, mompelde hij, zich vastklampend aan de teere band dien hij reeds tusschen hen gevestigd voelde. Hij moest dezen band versterken.

Zijn stem was kalmeerend. Met al zijn wilskracht bracht hij een verwante schat van medegevoel aan de oppervlakte.

„Zij zullen u niet vinden”, mompelde hij weder. „Ze hebben u toch nog nooit weten te vinden tot nu toe, wel?” zeide hij met

bevende stem. En als om den ander onder den indruk van zijn eigen kalmte te brengen, voegde hij erbij: „en dat zullen ze ook nooit!”

En nu werd zijn oor getroffen door wat hem een ongearticuleerd geluid leek. Bijna onwaarneembaar als het was, ving Wanhope's fijner zintuig — zijn geofende ziel, zou men het kunnen noemen — het, niettegenstaande de vaagheid ervan, toch op, en hield het vast, en werd zijn oor getroffen door een vreemden, vluchtigen zucht.

Als in dreigend antwoord op Geoffrey's woorden nam het rumoer buiten plotseling weder in hevigheid toe. De zucht van zijn metgezel werd bijna een snik van angst.

„Nooit, nooit!” herhaalde Geoffrey, eentonig om tijd te winnen, om den invloed dien hij verkregen had, vast te houden, om geen verkeerden zet te doen bij zijn redding van een verdoemden geest.

„Nooit!”
De zucht werd gevolgd door een zacht steunen. En terwijl Geoffrey den adem inhield, belichaamde de zucht zich tot... Waren het woorden? Woorden, fluisterend en droog en toonloos als de geluiden van de takken der reusachtige eiken, die tegen elkaar schuurden en met elkaar praatten in den herfstwind? „Eindelijk!” leek de gedaante te fluisteren.

„Ja, eindelijk!” Geoffrey's invloed op den geest werd sterker. „Eindelijk hulp!”

En de heesche fluisterstem zeide hem na: „Eindelijk hulp!” „Ik weet wel, dat ze lang is uitgebleven”. Al het vermogen in Geoffrey, om medegevoel te betoonen, gaven de hunkerende ziel van zijn metgezel datgene, waarom deze zooveel geleden had.

„Lang”, herhaalde de schim, en — „uw ziel begrijpt mijn lijden”. Buiten klonken het luide rumoer en de heftige geruchten van den nacht met vernieuwde kracht.

De menselijke gedaante van de schim in de schaduw schrok op, en het was alsof de wind, en niet een mensch de zware gordijnen deed bewegen. Tusschen de opwuijvende gordijnen piepten de hooge vensters, en daarboven schitterde het koude sterrelicht. Met zijn zwaren, levenden wil verzette Geoffrey zich tegen het heengaan van den ander.

„Zij kunnen u niet vatten. Gij zijt veilig hier bij mij”. „Dien kant uit — even gevaarlijk als de andere”, klonk het antwoord onrustig. Er klonk uitputting in het eigenaardig droge geluid. Doch op dit oogenblik werd het luide rumoer in de laan minder en de schrille geluiden stierven weder weg.

„Geloof!” ging Geoffrey voort, op den effen toon, dien hij zulk een krachtadige hulp had bevonden. „Ik ben hier om u te hel-

LUZERN. DE WEINMARKT MET MIDDELEEUWSCHE „BRUNNEN”.

pen”. Hij wilde de dreigende inzinking voorkomen die doorklonk in die moede stem. „Geloof toch, dat ik hier niet al deze langere uren gewacht heb om u voor mijn oogen te zien gevangennemen.”

De ander kwam langzaam terug en herstelde zich. „Ge hebt mij gered, doch niet uit hun handen”. De stem klonk nu duidelijker, doch toch nog zwak, ijl als het sterrelicht. „Ik heb lang gewacht, hierop, ik heb gehoopt...”

Eindelijk, terwijl Geoffrey een oogenblik naar het venster keek en luisterde naar het hernieuwde rumoer buiten, leek het alsof er een arm op de spreid gelegd werd.

„Heel lang”, stemde Wanhope toe. „Uw slagen was een daad van kracht”.

„Ook gij waart moedig, te durven wachten, moediger dan de anderen. Die waren reeds dadelijk afgeschrikt”.

„Per slot van rekening is het slechts eenige uren geweest”, zeide Wanhope, geringschattend.

Doch de schim onderschatte niet. „Ge zijt een merkwaardig mensch. Ik ben blij dat er zulke geesten bestaan, eindelijk”.

„Dus hebt ge hierop gehoopt — op mij?” Hij keek scherp naar de schim in het duister. Het zwakke licht van de met sterren bespikkelde vensterruiten viel nauwelijks zoover in het vertrek. Het vuur was uit; het was kil. Wanhope trok de dekens dichter om zich heen, waardoor de kussens naast de zijne zichtbaar werden. Het was alsof er een mager hoofd in hunne holten lag.

„Gehoopt heb ik eigenlijk niet”, ging de ander droevig voort. „Welk een ziele-smart, dit alles te moeten verlaten vóórdat men allen twijfel te boven is, 't leven te verzaken voor men tot wijsheid gekomen is!”

F. BROOKS.
(Slot volgt).

DE KLOKKETOREN.

De stad ligt stom,
Rond-om!
En all' geluid is dood,
Alleen de wakkere torenklok,
Die duwt soms van de hooge nok,
Een brom zoo zwaar als lood.

De goede toren houdt de wacht,
Den nacht!
Zoo eenzaam op z'n post,
Bewaakt de huisjes daar bijeen,
Die slapen door de brommen heen,
Die hij bij tijen lost.

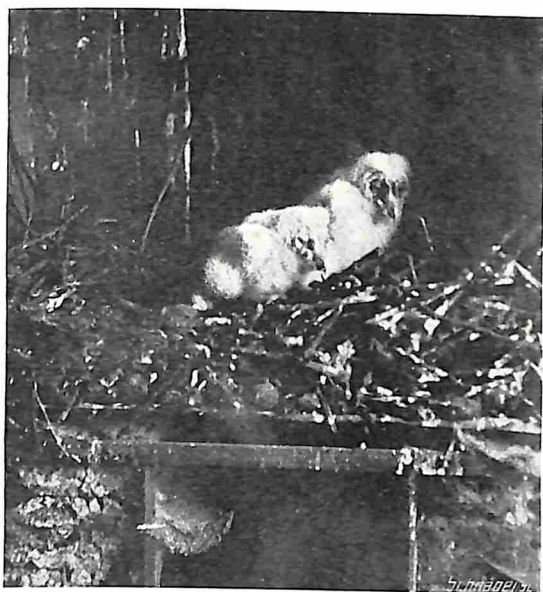
Daar hoor'k weer door 't nacht'lijk
stom,

Z'n brom,
Neerbonzen wijd in 't rond,
Hij staat hoog-uit en geeft maar acht,
Te midden van den doffen nacht,
En wijkt niet éénen stond.

M. COHEN JR.

LUZERN. HET OUDE RAADHUIS.
LINKS BOVEN DE RINGMUUR OP DE MUSEGG MET EEN DER WACHTTORENS.

NEST MET JONGE UILEN IN EEN
SCHOORSTEEN VAN EEN VILLA TE
BEEGDEN (LIMBURG).

Het lied van den Albatros.

BOVEN de grauwe vlakteder zee hoopt de wind de wolken opeen. Tusschen de zee en lucht zweeft statig de albatros, de voorbode van den storm.

Nu eens met zijn vleugels langs de oppervlakte van het water scherend, dan weer als een pijl recht naar boven schietend, roept hij zijn wilden kreet uit, en de wolken

hooren de vreugde, die in dien overmoedigen roep weerklinkt. In dien kreet uit zich zijn verlangen naar den storm.

De meeuwen krijschen, als de storm nadert en vliegen in haastige vlucht over de golven, 't is alsof zij tot op den bodem van de zee zouden willen doordringen om daar hun angst voor den orkaan te verbergen,

De zilverduikers schreeuwen klagend, angstig en onrustig vliegen zij heen, de donderslagen jagen hun vrees in, ook zij begrijpen niet de vreugde van den strijd.

De dwaze pingouins met hunne vogge lichamen zoeken angstig een schuilplaats in de rotsen.

Alleen de albatros, de trotsche voorbode van den storm, zweeft vrij en stoutmoedig boven de wit gekopte golven.

Steeds dicht en dicht hoopen de wolken zich boven de zee oopen: de golven slaan bruisend hoog op, als wilden zij den bliksem tegemoet stormen.

En donderslag ratelt door de lucht. De golven weenen, schuimen van woede, vechten met den wind. Zie, een wervelwind zwiept de golven hoog op en slaat ze met een verwoeden ruk weer op de rotsen neer, waar zij in een diamanten regen uiteen spatten.

En, steeds een zwarte bliksemschicht gelijk, zweeft de stormvogel en roept zijn wilden kreet, hij verdwijnt in de wolken, hij scheert langs de schuimende zee.

Daar drijft hij gelijk een overmoedige duivel, hij lacht een wanhoopslach, hij spot met de wolken en juicht van vreugde. Hij hoort, dat het gerommel van den donder reeds verzwakt, hij weet, dat de wolken de zon niet kunnen verduisteren, neen zij kunnen haar zelfs niet eens geheel overschaduwten.

De wind giert zonder ophouden en de donder rommelt nog steeds. De opeengehoopte wolken werpen een blauw schijnsel op de donkere vlakke der zee.

De zee doet de bliksemstralen in den afgrond harer golven uitdooven. De bliksem werpt zijn schichten als vurige slangen in zee, zij wentelen, verdwijnen en flitsen weer uit de diepte van het water op.

De storm! Weldra zal de storm losbarsten!...

De trotsche voorbode van den storm vliegt door den bliksem en den huilenden orkaan heen, hij de profeet van de overwinning terwijl hij juicht:

Laat de storm komen! Laat de orkaan woeden! Dat hij steeds krachtiger en krachtiger losbreekt!

(Uit het Russisch van Maxim Gorki.)

Twee eigenschappen van Katten.

Een Engelsche dichter, A. Donald Douglas, schrijft in „The Forum” over katten de volgende aardige opmerkingen.

Om een kat juist te waardeeren moeten we twee van haar eigenschappen goed in 't oog houden. Het dier is nl. koel verstandelijk aangelegd onder alle omstandigheden, en individualist. Voor een kat toch bestaan instinctieve gehechtheid en blinde vriendschap eenvoudig niet, ze heeft maling aan de beroemde deugden als „dierenplicht tegenover den menschelijken beschermer”. Voor de blinde vereering van zijn meester en de gehoorzaamheid van een hond heeft de kat niets dan schampere verachting. Waarom zou zij de schoenen likken van den man, die soms een schop tot loon geeft? Toch zal een kat u oneindige liefde betoonen, wanneer ge haar als gelijke behandelt, ofschoon ze geen mensch met aanhankelijkheidsbetoon lastig valt, noch minder kieskeurig ingaan zal op de eerste aanhaligheid de beste, al betreft ze u als

bevoorrechte ook op vriendelijke manier in hare vertrouwelijkheid en doet u als vriendin eerbare concessies, welke zij anders niemand gunnen zal.

De tweede prachtige zieleigenschap der kat is haar diep geworteld en standvastig individualisme. Zij is niet rechtaf zelfzuchtig of wreed, want ze zal geen leed doen met voorbedachten rade, alleen zet ze haar eigen genoegens en verlangens steeds op den voorgrond. Een kat doet dus hetzelfde wat wij vrijwel allen gaarne doen, al willen we dat ook voor de wereld niet weten. Alleen oppervlakkige menschen kunnen de kat beschuldigen van lieve onverschilligheid tegenover alle inspanning, want, schoon ze de lange uren van een dag in loom genieten kan verslapen en verdroomen, zijn er weinig nachten, waarin het kattengeslacht niet overdruk is met rustelooze sluiptochten of met muzikale prestaties.

G.

VAREN MET KANONNEN.

VOOR een land als het onze is het van het meeste belang, dat de militairen zich even goed thuis voelen op het water als op den drogen wal. Zelfs een wapen als de veldartillerie zal wellicht meer dan haar lief is, in de omstandigheden kunnen komen haar paarden tijdelijk in den steek te moeten laten om met haar kanonnen en munitie te gaan varen.

Onderstaande afbeelding geeft een indruk hoe dit o.a. geschiedt kan met behulp van twee schouwen, de bekende ondiepe, smalle vaartuigjes, waarvan er op elke groote boerderij in ons polderland al gauw een of twee aanwezig zijn voor het naar de weilanden brengen van het vee, het vervoeren van de melkmeesters en dikwijls ook... van de mest voor het land.

Eén schouw zou voor een kanon wel wat smal en wankelbaar zijn, daarom neemt men er bij voorkeur twee en plaatst die, met de lange zijden tegen elkaar aan, loodrecht op den oever.

Men verbindt hen aan den achterkant met een stuk hout, brengt het kanon en den bijbehorenden hulpwagen in de schouwen (telkens met in iedere schouw één rad) en zet dit geheel dan aan den voorkant weer met een hout vast. Men zorgt er daarbij echter voor, de raden (raderen zou een burger zeggen) goed te onderstoppen, zoowel om daardoor te voorkomen dat het zeer lage middengedeelte van het kanon of van den hulpwagen op de binnenboorden van de schouwen zouden komen te steunen, als om daardoor te maken, dat de raden het groote gewicht over een eenigszins groote oppervlakte verdeeld op den bodem zullen overbrengen en er dus geen gevaar bestaat, dat enkele planken daarvan van hun bevestigingen afgedrukt zouden worden en het geheel dus jammerlijk zou zinken.

Het verkregen vaartuig is wel niet erg geschikt om bij stormweer een overtocht over den Rijn of den IJssel te wagen, maar voor de gewone omstandigheden in ons polderland (op de afbeelding den z.g. caissonachterwagen) in plaats van tegelijk, stuk voor stuk overbrengen.

In de op de afbeelding zichtbare mandjes zit de munitie, telkens vier per mandje; de duidelijke zichtbare schilden zijn van staal, 3 à 4 m.M dik, en dienen om de bediening tijdens

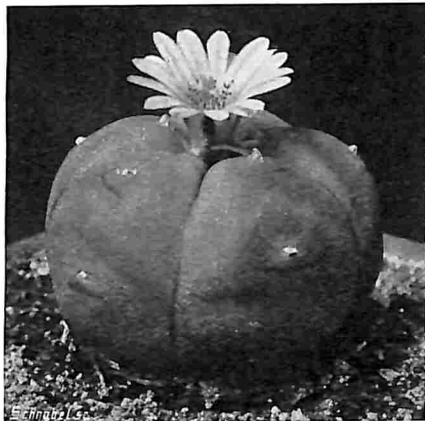

Foto P. Kooy.
ECHINO-CACTUS WILLIAMSII (LEM.)
Kleur der bloem: Van buiten donkere strepen,
van binnen licht rose, in 't midden der bloem-
blaadjes een weinig donkerder, stampertje roseachtig
geel, meeldraadjes geel.

Foto W. H. Cool.

VAREN MET KANONNEN.
VELDVUURMOND MET CAISSONACHTERWAGEN OP TWEE
SCHOUWEN.

het gevecht althans eenigermate tegen projectielen te beschermen. Ook kan men op de afbeelding goed zien, hoe bij dergelijke oefeningen allerlei veiligheidsmaatregelen in acht genomen worden. Elk der op de schouwen zijnde cadetten heeft een zwemvest aan, waardoor hij bij een, op zichzelf niet zeer waarschijnlijk, te watergeraken beslist blijft drijven, ook al kan hij heelemaal niet zwemmen. De vesten zijn alle van verschillend model om daarvoor vergelijkende proefnemingen te kunnen houden. Voorts bevindt zich achter de schouwen nog een groote roeiboot met enkele dappere redders.

TARWE.

TOT het geslacht Tarwe (*Triticum*) behooren verschillende graansoorten en grassen. Van de graansoorten heeft men door kruising en teelt een enorm groot aantal verscheidenheden verkregen, die in vele gevallen constant zijn. De aar bestaat uit een gelede as, die zigzagsgewijze heen en weer gebogen is, en waarvan elk lid bovenaan iets verbreed is waar de aartjes ingeplant zijn.

De aartjes bestaan uit een verschillend aantal deelen, die door een stengeltje gedragen worden. Soms draagt zoo'n stengeltje weer meerdere deelen.

Een paar bloempjes (1—5) zitten samen besloten in kelkkafjes, terwijl ieder bloempje twee kroonkafjes heeft.

De bevruchting heeft in hoofdzaak plaats door zelfbestuiving, dus doordat het stuifmeel van de meeldraden in dezelfde bloem den stamper bereikt. Kruisbestuiving komt volgens verschillende onderzoekingen weinig voor. Door deze eigenaardigheid is het den mensch gelukt vele verscheidenheden te verkrijgen. Men castrereert de bloemen vóór hun rijpheid door met een pincet zorgvuldig de meeldraden te verwijderen. Later bestuift men dan voor de kruising den stamper met het stuifmeel van bloemen van een andere soort, en doordat kruisbestuiving langs natuurlijke weg weinig voorkomt, onttaarden de aldus verkregen soorten vrij langzaam.

Reeds in voorhistorische tijden had men de tarwe uit wilde stamvormen gekweekt. De stamouders zijn niet voldoende bekend, van sommige soorten heeft men eenige zekerheid. De vondsten van tarwekorrels in oude terpen, in de paalwoningen, in oude Pyramidengraven enz. wijzen er op dat dit graan zeer oud is, veel ouder dan rogge, en men kan nagaan dat de cultuur van tarwe hand in hand ging met de allervroegste beschavingen, toen de mensch langzamerhand van jager, herder en nomade, landbouwer werd.

Naast rijst en maïs mag tarwe het plantaardig menschenvoedsel bij uitmendheid genoemd worden. Over de geheele wereld tot 55 à 64° N.B. wordt dit graan verbouwd en de jaarlijksche wereldproductie stijgt nog steeds. Bij miljoenen en miljoenen kilo's wordt dit graan over de wereld verplaatst en verruild en oefent iedere stagnatie in aanvoer of afvoer een reusachtigen invloed uit op maatschappelijke toestanden.

De wintertarwe wordt gezaaid in den herfst en groeit gedurende den winter minder dan rogge en begint ook later in het voorjaar op te schieten. De bloeitijd valt in Juni, de oogsttijd ook wat later dan bij de rogge.

In Holland verbouwt men dit gewas in hoofdzaak slechts op de zware klei, op het zand loont de roggeverbouw beter, daar tarwe meer vochtigheid nodig schijnt te hebben. Versche stalmest wordt weinig gebruikt.

Voor al na vlas, erwten en suikerbieten die den grond enigszins stijf achterlaten, is de tarwe een zeer dankbaar gewas dat goede opbrengsten geeft. Per H. A. oogst men op de beste gronden veertig tot vijftig mud, soms zelfs meer. Waar ieder mud circa 75 Kg. weegt, kan men nagaan dat dit gewas zeer veel aan den grond onttrekt, vooral als men bedenkt dat men bovendien nog gemiddeld 4000 Kg. stroo oogst. De hoeveelheid zaaizaad, die per H. A. nodig is, bedraagt 1,5 tot 2 H.L. Zaaït men met de machine op rijen, dan heeft men 1½ mud nodig, vol gezaaid uit de hand twee mud.

Voor miljoenen guldens aan tarwe moet nog jaarlijks hier ingevoerd worden om in onze behoeften te voorzien en waar onze

betere gronden voor het grootste deel in cultuur zijn en bovendien de intensivering der cultuur meer en meer de tuinbouw op den voorgrond brengt, is het te verwachten dat ook in de toekomst ons land aangewezen zal blijven op invoer van elders.

Voor het gebruik wordt de tarwe gemalen en dit ruwe meel wordt door fijne zeven „gebouwd” in drie kwaliteiten meel: grant (fijne zemelen) en gewone zemelen. De twee eerste kwaliteiten worden gebruikt voor de bakkerij en liefst vermengt men hier het meel van verschillende variëteiten van tarwe, b. v. het meel van harde of glastarwe met dat van gewone. Russisch meel met een hoog kleefstofgehalte wordt vooral in Frankrijk gemengd met het daar inheemsche. De kleefstofrijke soorten worden weer onderscheiden in minder goede en betere, al naar de veerkracht der kleefstof. Vermicelli en macaroni worden van kleefstofrijke harde tarwe gemaakt, zoo ook b. v. scheepsbesluit.

De derde soort meel, die men na het zeven verkrijgt, wordt als „griesmeel” gedeeltelijk verbakken, gedeeltelijk als een uitstekend veevoeder verbruikt. De zemelen dienen ook in hoofdzaak als veevoeder.

Om stijfsel te verkrijgen worden de korrels ruw gebroken en laat men ze rotten in kuipen met water. De halfverrotte tarwe wordt in zakken gedaan en uitgekneed, veelal met de voeten getreden. De zetmeelkorrels die door de zure gisting gemakkelijk loslaten, komen nu door het poreuse doek der zakken naar buiten. Dit zetmeel bezinkt in de vloeistof en uit dit bezinksel verkrijgt men het stijfsel. Er zijn verschillende methoden, o. a. ook eene om de kleefstof te behouden die bij bovenbeschreven werkwijze verloren gaat.

Hetgeen in de zakken achterblijft wordt als „draf” verkocht en levert een goed veevoeder.

Voor de stijfselbereiding gebruikt men bij voorkeur weke variëteiten.

Het stroo wordt gebruikt voor veevoeder en bij de papierbereiding, of ook wel voor dakbedekkingen.

Het ruw gemalen meel levert overheerlijk brood, bruin van kleur en gemakkelijk te verteren. Dit brood wordt niet zoo oudbakken als wittebrood en het is niet te begrijpen dat dit betrekkelijk nog zoo weinig gebruikt wordt.

Deze graansoort, waarmee zich een groot deel van de wereld voedt, heeft op het veld tijdens haar groei tal van gevaren te duchten.

Behalve het weer (uitwinteren, verdrogen, verrogenen), treden tal van ziekten gevaarlijk op.

Zoo veroorzaken schimmelplantjes de z.g. „roest”, „brand”, „roestdauw”, „moederkoren” en „meeldauw”.

De wetenschap heeft deze kleinste wezens in hun werking nagegaan en ons geleerd hoe ze voorkomen kunnen worden en hoe bestreden, maar nog al te vaak blijkt dit te moeilijk of te kostbaar en gansche oogsten worden geheel of gedeeltelijk bedorven door deze ziekten.

Sommige variëteiten blijken tegen bepaalde ziekten beter bestand te zijn dan andere.

Ook verschillende insecten doen veel schade. Zoo vreten de ritnaalden, larven der bekende kniptorren, den jongen stengel even onder den grond af, en worden de meikeverlarven, engerlingen hier en daar ook, zeer schadelijk door het vernielen der wortels.

Veenmollen, aardrupsen en verschillende andere rupsen, loopkevers, luizen, graanvliegen, emelten, halmvliegen, halmwespen, slakken, muizen, hamsters, mussen en nog ettelijke andere dieren doen jaar in, jaar uit op verschillende plaatsen hun macht ten kwade voelen.

Over het algemeen is een rationeele cultuur met flinke bemesting, goede bewerking en verdere behandeling en vooral de keuze en behandeling van goed zaaizaad, de beste maatregel om al deze gevaren te boven te komen. Een snel groeiend krachtig gewas biedt van nature met goed resultaat het hoofd aan dat groote heer van natuurlijke vijanden en gevaarlijke ziekten. Is het kwaad eenmaal zoo ernstig, dat er schade van enig belang is aangericht, dan is een bestrijding van dat kwaad meestal te duur of te omslachtig en kan men het slechts betreuren dat men geen betere voorzorgsmaatregelen nam of zoo „ongelukkig boert.”

Foto R. Tepe.

TARWE IN BLOEI.

MEN ZIET OP DEZE AFBEELDING ZEER DUIDELIJK DE MEELDRADEN BUITEN DE BLOEMEN HANGEN.

OM HET KONINGSSCHAP.

MET de lente waren zij wedergekeerd. Het jonge groen van berk en larix had hen een uitzinnig heimwee doen krijgen naar de hooge, slanke sparren der Veluwe, waar in de dichte kruinen hun burcht haast onzichtbaar was voor al te nieuwsgierige blikken.

Toen de gansche vogelschaar zich opmaakte om de zuidelijke streken te verlaten en noordelijk te trekken, hadden de beide edelvalken — man en vrouw — zich met krachtigen vleugelslag boven dat kleine gedoe verheven en hadden de groote reis aanvaard.

Opkringend in gestadig klimmen waren zij tot onafzienbare hoogte gestegen, omcirkelden nog eens de plaats hunner tijdelijke nederzetting en zweefden met bijna beweegloozen vleugelslag noordelijke richting in.

Onder hen trokken in groote schare ooievaars en kraaien en daaronder weer krioelde het letterlijk van allerlei kleinere vogels. Hiertusschen trokken ook soortgenooten van de edelvalken, als sperwer en buizerd. Deze vlogen niet zonder doel in lager sferen. Als de honger zich bij hen deed voelen, hadden zij 't voedsel immers maar voor 't grijpen.

De beide edelvalken dachten echter niet aan honger. De blik uit het scherp-spiedend oog steeds vooruit gericht, de sterke vleugels machinaal heen en weer bewogen, de klauwen krommend opwaarts getrokken en half in 't dons van de borst verborgen reisden zij zonder rusten verder, om zoo spoedig mogelijk het land hunner begeerte te bereiken.

Hoe langer zij reisden, hoe grooter werd dit ongekende verlangen, aangroeiend tot een stekenden hartstocht. Sneller en sneller slipflapten de als met stalen spieren voorziene wieken en achter elkander, zonder de tusschenruimte te vergrooten of te verminderen, snelden beide naar de donkere mysterische sparrenkruinen, naar de wijde jachtvelden, naar de kristal heldere beek van de Veluwekern, de Leuvenumsche bosschen.

Toen de lente hare eerste schreden waagde langs de lispelende beek, toen de beuk zijn „covercoat” jasje uittrok en de kleur van zijn lentekleed liet doorschemeren, toen zich door de larixen groene wefels met roode nopjes weefden, toen onder en boven een gestadig groeien was waar te nemen, toen zijn de edelvalken terugkeerd en hebben zich neergezet op den dooden tak van den oerouden eik, in welks top zich jaren her de bliksem een oogwenk genesteld had.

Lang zaten zij daar, beweegloos; de wreede krachtkop naar achteren gebogen tot in de holte van den rug, de sterke teenen krachtig omklauwend den ruwen bast van den eiken tak.

Den geheelen nacht hebben ze zoo gezeten, totdat in den morgenstond de verlamme stramheid uit hun leden week en de honger, die zij op den geheelen tocht niet gevoeld hadden, met scherpe pijn zich liet voelen.

Hun geestelijke honger, het heimwee, was gestild en nu deed die andere des te pijnlijker aan.

Langzaam strekte het mannetje den rechter poot naar achteren en spande hierover — als mat hij de sterkte zijner wieken — den rechter vleugel om daarna met spiedend oog de omgeving te overzien. Plotseling verscherpt zich zijn blik, zijn oog schiet als 't ware vuur en ook het vrouwtje, opmerkzaam geworden door het starblikken van haar echtgenoot, kijkt in dezelfde richting. Een zelfde vuur bliksemt in haar oog en als hadden beide 't afgesproken, zweven zij opwaarts om in kringvlucht de heidevlakte te bespieden.

Van niets bewust, is moeder haas uit het dichte kreupelhout gekomen en wil zich begeven naar de groenende oevers der beek, waar zij elken morgen op dit uur een ontbijt opdoet voor haar en haar kinderen, die ginds aan de achterzijde der dennen in een kuiltje onder heidestruiken verborgen, op hare terugkomst wachten.

Een schaduwbeeld glijdt over de heide en dit zegt haar genoeg. Zij kent dat geruischloos aanzweven van dit beeld en hoewel zij 't in langen tijd niet gezien heeft, weet ze, als bij intuïtie dat 't gevaar beduidt.

Snel drukt ze zich neer, gooit de ooren naar achteren, trekt het lichaam bijeen, dringt het sidderend lijf tegen de op haar kleur gelijkende heidestruiken en wacht bevend van angst of 't gevaar voorbij zal gaan.

Zij weet, dat één trilling van haar ooren, één beweging van haar lichaam den dood brengt. Slechts de van angst waanzinnige glans in de uitpuilende oogen is een teeken van leven.

Terwijl zij, als 't ware verlamd, haar einde wacht, sluipt door de dichte heide een bruin diertje nader. Gelijk een slang glijdt het onhoorbaar voort, gretig de versche sporen van moeder haas opsnuivend.

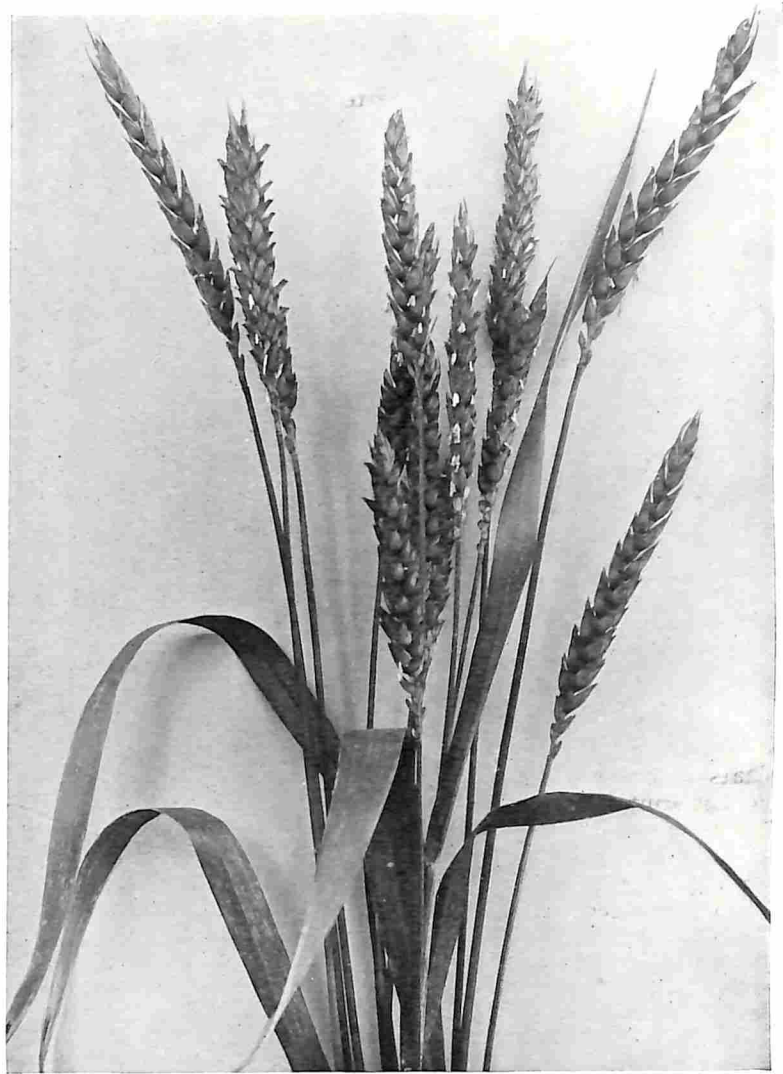

Foto R. Tepe.

TARWE IN BLOEI.

De gebogen rug met de glooiing tusschen kop en achterlijf, doen het bij het voortbewegen op een slang gelijken, die telkens het achterlijf optrekkend, voortglijdt. Loerend en speurend komt 't steeds dichterbij de plek, waar de haas onbeweeglijk met naar boven gerichte staroogen de beide valken volgt.

De sluwe oogen van 't wezelkje hebben de prooi ontdekt en de wreede glans in de kleine, donkere oogen belooft niet veel goeds. Nog sluipender wordt zijn gang, de witte vossentandjes blinken tusschen twee wreede-dunne lippen. Nog ééne schrede, nog ééne glijbeweging vooruit... en de angstoogen van den haas zien den vijand neven haar, een vijand, nog verschrikkelijker, nog afschuwlijker en meer vrees aanjagend dan de twee daarboven.

De doodsangst geeft haar de macht op te springen, maar te laat. Want als door een veer in de hoogte geworpen, giert het bruine lijfje van de wezel door de lucht en werpt zich met gruwzame zekerheid op den rug van hare prooi.

Deze beweging is voor de valken voldoende geweest, om hun de

Foto Haagsch. Ill.-Bur.

IN DAGEN VAN SPANNING. HET DEFILÉ DER IN DE RESIDENTIE LIGGENDE TROEPEN VOOR DE KONINKLIJKE FAMILIE.

NAAST H. M. DE GOUVERNEUR DER RESIDENTIE A. KLERK DE REUS.

Foto Haagsch III, Bur.

DE STRIJD BIJ ONZE GRENZEN.

DE LEGERPLAATS DER DUITSCHERS AAN DE MAAS BIJ MOULAND. LINKS OP HET VELD VOORAAN EEN 60-TAL BELGISCHE SOLDATEN, KRIJGSGEVANGEN EN OMRINGD DOOR DUITSCHERS.

schuilplaats van haas en wezel te verraden. Even een optrekken der vleugels, een intrekken der teenen en beide vallen als een steen uit de lucht en grijpen haas en wezel in den nooit falenden greep der doodelijke klauwen.

Over de stille heide klinkt de doodscreet van den haas en even daarna zweeft een der valken met het slappe lichaam naar de koepelkruinen der donkere sparren.

Niet zoo willig geeft de bruine roover zijn leven. Slank en glad als een aal is het wezeltje tusschen den krachtigen druk der klauwen heengegleden en tracht zich in de hooge heide te redden, als de gekromde bek van vrouw valk in zijn rug slaat. Nog heeft het den tijd zich bliksemsnel om te werpen en beproeft 't door blazen en harde metaalklinkende kretten den valk te verschrikken, nog eenmaal dringen de helwitte tandjes in den poot van zijn vijand, maar dan wijkt ook dit leven voor de geweldige omknelling der staalgespiede pooten.

De stilte keert weder, een schuchter konijntje steekt even het kopje uit het hol en verkent den omtrek.

Boven in de hooge sparren houden de valken hun ontbijt.

Woest graaft de sterke, gekromden snavel in de ingewanden van de prooi, totdat het bloed hun in de neusgaten dringt.

Met krachtige houwen verbrijzelen zij den schedel om de hersenen te kunnen bemachtigen.

Het bloedwarme vleesch wordt met brokken verslonden en als ze verzadigd zijn, valt het overblijfsel van haas en wezel op den zachten mosbodem.

Een heerlijk gevoel van genoegzaamheid komt over hen en de anders altijd spiedende oogen vallen toe.

* * *

Met loomen vleugelslag komt de blauwe reiger van zijn jacht aan den Zuiderzeeeoever. Hier in de toppen der ruischende sparren bevindt zich zijn nest.

De lange hals in haakvorm ingetrokken, de spitse sneb vooruitgericht, de hooge beenen achteruitgestrekt, de schitterende kopvederen over schouders en rug uitgespreid, trekt de vischdief langzaam voort, den krop gevuld met buit.

Langs de zijden wappert het zilvergrijs der pleureuses en de groote vlucht der vleugels ontleent aan het lichaam geheel de betrekkelijke teerheid, die een reiger heeft, indien hij zich aan den waterkant heeft neergezet. Krachtig en plomp is nu zijne gestalte, sterk en groot schijnt de met zomerdos versierde kop. Het krachtigst is echter de snavel, recht als een speer vooruitgestoken, in evenredige geering van den wortel tot een spits einde uitlopend.

Het aansuizen van de door den vleugelslag veroorzaakte koelte is reeds door de valken vernomen.

In hun oog bliksemt het jachtvuur. Niet alleen is het nu de begeerte om den honger te stillen, maar tevens het verlangen om kracht tegen kracht te meten.

De reiger is hun natuurlijke vijand en hoe verschillend hun levenswijze ook is, zij voelen, dat 't hier gaat om het koningschap, om de macht van den sterkste. Toch is het oogenblik om elkander te bestrijden nog niet gekomen.

De reiger denkt er zelfs in 't geheel niet aan.

Minder jaloersch dan de valken, zou hij zich hunne tegenwoordigheid zeer wel getroost hebben. Zijne vraatzucht vraagt alleen om voldoening en die vindt hij slechts aan de oevers van 't water, waar hij met nooit-falende zekerheid de visschen weet te grijpen.

Waar de valken in hunne vlieg oefeningen een elegance konden ten toon spreiden, waar de schitterendste wendingen met gemak door hen werden uitgevoerd, waar hun zweven en dalen een ieder bewondering afdwong, daar dacht de reiger slechts aan af- en aanvliegen en bewoog de vleugels steeds in hetzelfde langzame en loome tempo heen en weer.

Wat maalde hij om het koningschap, als zijne jongen maar goed opgroeiden en zijne familie zich vermenigvuldigde, tot dat alle boomen van het bosch met nesten bezet waren.

Juist die onverschilligheid maakte de edelvalken razend.

Bittere haat sprak uit hun vuurschietende oogen en reeds knelde de klauw vaster om den tak als de reiger bij toeval over hun burcht vloog en in zijn-in-zichzelf-gekeerd-zijn vergat de noodige aandacht aan de valken te schenken.

Hierin zagen deze eene uitdaging, eene minachting voor hun kracht en dat bedierf hunne stemming.

Reeds nu en dan omcirkelden zij het reigersnest en lieten hun strijdkreet, een vèr klinkend „wiedewie“ hooren...

(Slot volgt.) H. E. KUYLMAN.

Foto Haagsch III, Bur.

DE STRIJD BIJ ONZE GRENZEN.

EEN REGIMENT DUITSCHE CAVALLERIE RIJDT HET DORP MOULAND BINNEN.